Ч. 13. Неділя 18 (31) січня 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с

Вісти політичні.

(З Делеґациї. — Нова акция угодова. — Ультіматум ґр. Тіши. — В справі македоньскій. — Арештованя в Сербії).

Найблизше засіданє австрийскої Делеґациї відбуде ся в слідуючу середу зі слідуючим порядком дневним: 1) Кредит окупацийний; — 2) прелімінар спільного міністерства скарбу; — 3) прелімінар найвисшої палати обрахункової; — 4) замкненє рахунків. Того самого дня збере ся також і угорска делеґация.

„Konserv. Korr.“ доносить: Кількох послів до парляменту заходить ся тепер за відомостию чи без відомости правительства около того, щоби вишукати і призбирати материял, з котрого можна би збудувати міст, що станув би знову межи міністерством а репрезентантами ческого народу. Не минає й дня, в котрім би до перебуваючих у Відни молодоческих проводирів не приступив якийсь посередник, що має найліпші наміри, але котрому ще брак таких предложень, що могли би дати основу до певних і реальних переговорів. Правительство ще не виступило із своєї пасивности, оно лиш каже знову розсліджувати парляментарний терен, о котрім преці можна припускати, що він повинен би бути добре знаний правительственним кругам. Із сказаного виходить, що намірена акция в справі переговорів в сїй хвили ще мало поступила наперед. Коли буде зроблений рішучий крок, того поки що можна лиш здогадувати ся, а із всіляких здогадів єсть той найімовірнійший, котрий каже, що переговори з Молодочехами увійдуть в перше стадіюм з початком слідуючого місяця, коли то дня 3 лютого збере ся у Відни парляментарна комисия молодоческого клюбу. Первістно мали молодочеські конференції відбувати ся, але минувшого тиждня постановлено, щоби они відбували ся у Відни, очевидно також і длятого, що більша часть членів парляментарної комисиї належить і до Делеґациї, котрої повні засїдання будуть також відбувати ся з початком лютого.

Ґр. Тіша вернувши з Відня, сказав обструкционістам послїдне слово. Він зазначив насамперед, що обструкцию робить лиш мала горстка, котра навіть не має тілько права як ті посли, що доси робили обструкцию. Але тій горстці помагають потайком і иньші люди, а також і реґулямін палати сприяє всім анархістичним змаганям і так то сорокова часть всіх членів палати могла через два місяці спиняти всю роботу. Правительство мусить длятого взяти ся до иньшої тактики, а всї, що противні обструкциї, будуть помагати ратувати угорский парляментаризм. В борбі, яка нас жде, мусять брати участь всї ті, що суть правдивими слугами угорского парляментаризму і угорскої конституциї. Тота борба буде здаєсь довга, длятого було би в інтересї краю, щоби перед нею Делеґация сповнила свою задачу та залагодила бодай буджет.

Бесїда ґр. Тіши, як кажуть, не зробила ніякого практичного впливу. Показує ся, що обструкциї розходить ся не о що иншого, як лиш о голову Тіши. Именно же партия народна рада би дуже повальти ґр. Тішу.

Акция цивільних аґентів в Македониї вже розпочала ся. Оба аґенти, австрийский і російский, одержавши від консулятів в Монастири жалобу на неправне арештованє і надужитє при відбираню десятини та при роздїлї запомогових гроший для потерпівших підчас послїдної ворохобнї, поробили відповідні кроки у ґенерального інспектора Гільмі-паші. — До македоньскої жандармериї зголосило ся 50 офіцирів. З тих, як і з офіцирів других держав, буде вибране лиш мале число, бо в міродайних кругах суть того переконаня, що реорґанізация цілої жандармериї не дасть ся зараз перевести. Основи до практичного переведеня реорґанізациї жандармериї вже виготовлені а подрібними роботами займуть ся з австрийскої сторони войсковий аташе полковник Ґізль, з російскої ґен.-майор Кальнин.

8

Сліди їздця.

(Повість з анґлійского).

(Дальше).

Очи всїх обернули ся тепер до обжалованого — марної стати зі згорбленими плечима, запалими лицями, довгими, худими руками і сивим щетинастим волосєм, чоловіка, що виглядав цілком так, немов би він більшу половину свого житя був голодний і волочив ся бездомний. Оглядав ся боязливо, немов осліплений, як той, кого нагле виведуть з темноти на сьвітло, відтак сїв на призначенім для себе кріслї і немов би запав ся в нїм.

Відтак заприсяжено судиїв і поставлено обжалованому звичайні вступні питаня та переслухано єго; обжалований заявив, що почуває себе невинним.

По переслуханю забрав слово прокуратор і опираючись на акті обжалованя, представив коротко річ: як о семій годинї вечером дня дванайцятого жовтня перед двайцятьми лїтами найшли повертаючі від своєї роботи польні робітники пана Блека, властителя Тенґлї Манора, в придорожнім рові коло Остордж з розбитою якимсь тупим знарядом головою; як при переведених відтак лїкарских оглядинах лїкарі висказались, що причиною смерти було розбитє черепа і що убийник мусїв свою жертву заволічи до рова; як годинник, лапцушок, перстенї, які пан Блек завдно з собою носив, найшли ся три місяцї пізнїйше в заставі у одного лихваря в сусїднім ґрафстві в місті Берфорді і як той лихвар вже по двайцятьох лїтах розпізнав з поміж шістьох арештантів, що проходжували ся по вязничнім подвірю, Гемфрея Варґаса; як судиям буде доказано, що відтиск ноги, особливо лївої, що при ходї звертала ся трохи до середини, годить ся дуже точно з слїдами, які зараз по скритоубийстві найдено на стежцї коло рова, а відтак на поли, або радше не з слїдами лише з рисунками слїдів, які тодї пороблено на місци; як один волоцюга, котрий чотирнайцять днїв перед убийством працював разом з Варґасом при збираню хмелю і знав, що він не мав ніяких гроший, стрітив ся з ним вісім днїв по смерти пана Блека в Блекфорді, де єго Варґас в однїй гостинници частував і де він з цїлою певностию пересьвідчив ся, що Варґас мав тодї великі грошї. Дальше оповідав прокуратор, що полїция розслїдила житє Варґаса від нинїшного дня назад аж до того часу. Цїле єго житє було в послїдних двайцятьох лїтах злочинне і ледаче. І коли взяти на увагу спосіб житя того чоловіка, єго окруженє і відносини, в яких жив, то можна хиба дивувати ся, що він допустив ся тілько одного а не більше скритоубийств.

Поява першого сьвідка визвала в судовій сали велике порушенє. Всьо слухало з найбільшим напруженєм, здержуючи майже віддих, коли до салї вступив сер Еверард Андінїян і зложив присягу.

Він оповів коротко, як Гемрей Варґас прийшов до него дня двайцятого жовтня вечером і з власної волї зложив зізнанє, яке він, сер Еверард Андінїян, списав а обжалуваний відтак в присутности полїциянта Джексона підписав.

Пан Томплен, оборонець обжалуваного, спитав сьвідка, чи Варґас, коли зізнавав, був пяний.

Сер Еверард: Нї, після всяких познак був той чоловік тодї цілковито тверезий.

Пан Томплен: Не добачила ви в нїм ніякого неспокою, зворушеня?

Сер Еверард: Я сказав би, що він був більше скритий, зворушений. Спершу не хотїв я навіть приймати єго зізнань; я гадав, що всьо то видуманє і що він на другий день відкличе. Відтак пояснив я єму, що то не така маловажна річ і що він накладає петлю на свою шию. Був тодї вимарнілий і виголоднілий; я мав то пересьвідченє, що розпуста присилувала єго признати ся до злочину, якого не допустив ся.

Пан Томплен: А не замітили ви, що він був трохи тупоумний?

Сер Еверард: Нї. Він говорив розумно і рішучо обставав при першім своїм зізнаню.

Пан Томплен: Менї здаєть ся, що ви жили в приязни з небіжчиком?

Сер Еверард: Так, ми були довголїтними приятелями

Пан Томплен: І ви їхали з польованя до дому якийсь час разом з ним?

Сер Еверард: Нї. Я не був між тими па-

Велике враження зробило в Білграді арештоване бувшого міністра Теодоровича і секретаря убитого короля Александра др. Петроневича. Теодорович за короля Александра управляв маєтностию Неґой в Румунії, котру дарував був померший в Монахові Серб, Велимир Теодорович (природний син кн. Михайла сербского), сербскій державі з тим призначенем, щоби доходи з маєтности ішли на удержане шкіл. Теодорович, котрого, як звістно, тяжко ранено в часї убийства кор. Александра, подужав щасливо і перебував за границею а коли тепер вернув до Сербії, зажадано від него, щоби він зложив рахунки. Теодорович казав, що мусить виїхати за ними до Букарешту. Правительство сербске не позволило на то і его арештовано під закидом спроневіреня значної суми із згаданої фондациї. За то само арештовано і Петроневича. Кажуть, що ціла ся подія есть ділом мести давнїйшого міністра справедливости Люби Живковича, котрий тепер управляє згаданою фондациєю.

Новинки.

Львів дня 30-го січня 1904.

— **Іменованя.** Рада міста Львова іменувала на своїм оногдашнім засїданю учителями для народної школи ім. Шашкевича: Едварда Шайковского і Александра Гамоту.

— **Читальня „Просьвіти“** в Балинцях уряджує сих мясниць два забавні вечерки аматорскі т. є. в недїлю 31 січня відограють аматори місцеві в супроводї музики україньску оперетку в трох дїях „Сватане на Гончарівцї“ Квітки, а в недїлю дня 14 лютого драму Корженьовского в трох актах „Верховинцї“.

— **За упокій душі** бл. п. Володимира Барвіньского, редактора і основателя „Дїла“, відбуде ся поминальне богослуженє в церкві Успенія Пр. Богородиці в понедїлок дня 1 лютого о $8\frac{1}{2}$ годині, на котре запрошує — Родина

— **Загальні збори** Тов. педаґоґічного відбудуть ся ві вторник дня 2 лютого о $9\frac{1}{2}$ годині рано в II кл. (на 3 поверсї) рускої ґімназиї у Львові. Попередить збори Служба Божа з панахидою за померших членів, на котрій буде співати хор власної бурси. Дневний порядок зборів отсей: 1) Отворене зборів головою Товариства. — 2) Звіт секретаря. 3) Звіт касовий і видавництв Товариства. 4) Звіт контрольної комісиї. 5) Вибір голови і Видїлу. 6) Вибір контрольної комісиї. 7) Відчит дра Вол. Левицкого. 8) Внесеня Видїлу і внесеня членів. — Головний Видїл звертає ся до своїх філїй і до своїх відпоручників по повітах, щоби зволили по можности прибути на збори. для котрих вибрано так доґідну пору; при внесенях членів буде нагода обговорити справи, які відносять ся до важних квестий нашого народного шкільництва і учительства.

— **Самоубийства.** У Відни отруїла ся синком потажу жінка і 20-лїтна дочка богатого промисловця Дадацка. Причиною самоубийства було варварске поведенє батька з жінкою і дочкою, котрий катував їх за те, що не похваляли его зносин з любовницею. То поведенє викликало обуренє між сусїдами, котрі повибивали шиби в мешканю сего нелюдского батька і обсипали его грубою лайкою — З Праги доносять, що в Березници повісив ся касиєр тамошного кредитового Банку. Переведений шконтр виказав дефравдацию 40 000 корон.

— **Пригоди на провінциї.** З Ярослава пишуть нам: На дорозї з Рудолович до Перемишля перевернув ся сими днями віз, на котрім були части машини і придавив своїм тягаром так нещастно машиніста з Перемишля Івана Федурка, що той на місци погиб. — З Городка доносять, що в громадї Родатичі найдено сими днями без житя тамошну селянку Марию Пекуг. Переведене жандармериєю слїдство виказало, що Пекутиха померла від загару. — В однїй з кирниць в Кутах старих найдено в послїдних днях труна тамошного господаря Давида Онищинюка. О скілько з дотеперішного слїдства веденого жандармериєю виходить, терпів Онищинюк від довшого часу на чорну задуму (мелянхолїю), яка мала у него вивязати ся мимо з тої причини, що на Буковині украдено ему 600 корон. Онищинюк скочив до кирниці цїлком нагий, а одежу, в котрій найдено до 100 К, полишив коло кирниці на земли. Самоубийник мав 44 лїт і полишив жінку та 8-лїтного сина.

— **Отець арештував сина.** З Парижа доносять: Комісар полициї Батон, котрий вів слїдство в справі одної великої крадежи, викрив головного виновника в особі свого власного сина. Батон пустив ся за ним в погоню і дігнав его аж в Брукселї, де его сам приарештував.

— **Процес ізза чайки.** В Гамбурзї літає множество чайок і такі ласкаві, що сїдають собі на тамошних площах та берегах над каналами і зовсїм не боять ся, коли люди по при них переходять. Дехто навіть і гудує їх а бувають такі, що купують умисно дрібну рибу та годують нею чайки, котрі тоту лакому для них поживу беруть майже таки з рук. Сими днями переходив якийсь панок через міст в Гамбурзї, аж ось надлетїла чайка і впала ему просто на груди. Бідна птица трохи приголомшила ся і не встигла зараз відлетїти а панок зловив ей, погладив по голові та по крильцях і пішов дальше. То видів полициян, приступив до згаданого панка і каже: Пустіть чайку; то не ваша власність! — Не пущу! — відрубав на то панок. — Пустіть, а ні, то заведу вас на полицию! — То ведіть, а я не пущу. Чайка сама влетїла менї на груди і я еї зловив. Довкола полицияна і того панка зробило ся зараз велике збіговиско, а полициян остаточно взяв панка з чайкою на полицию. Тут розповів полициян, за що арештував панка а комісар полициї випитавши его, як називає ся, завізвав також, щоби пустив чайку. Але упертий панок каже: Ні, не пущу; моя власність і полиция не має до неї ніякого права. Чайки літають собі свобідно і не належать до нікого, отже то нічия власність, а коли чайка влетїла менї на груди і я еї зловив, то она моя власність і я еї не дам. Коли хочете, то процесуйте мене. Комісар не мав на то иншої ради, як лиш списав прокол і заповів, що справу віддасть судови, а поки що увільнив властителя чайки.

Не в богатстві щастє а в розумі. В громадї Ботош в торонтальскім комітатї на Угорщинї жив собі ґрунтовий господар Петро Мурґу, котрий сими днями став несподївано великим богачем, бо одїдичив по якімсь близьким

нами, що їхали з ним до дому аж до перехрестної дороги. Я від'їхав скорше иншою дорогою.

Пан Томплен: Коли і де бачили ви его послїдний раз?

Сер Еверард: На луцї в Джільтспорт, по скорій, може двайцятьминутовій їздї, коли пси розбігли ся і ми трохи ждали.

Пан Томплен: Ви говорили з ним?

Сер Еверард: Так, ми розмовляли кілька мінут.

Пан Томплен: Був здоровий і в звичайнім настрою?

Сер Еверард поглянув на предсїдателя трохи знуджений, немов би хотів сказати, що можна би его питати так й цїлий день без нїякої видимої цїли. Пан Томплен був ще молодий чоловік — міг мати найбільше трийцять пять лїт, був від недавна оборонцем — его ревність треба було трохи остудити.

— Я не можу добачити цїли тих питань — відозвав ся предсїдатель. — Чейже ви не думаєте, що пан Блек міг допустити ся самоубийства, що хтось може розбити собі голову, обрабувати себе, а відтак покласти труна в рів.

— Нї, пане; однако хочу вказати на можливість, що пан Блек міг мати ворога; то скритоубийство, що порушило цїлу околицю і було наслїдком, о скілько менї здає ся, о много сильнїйших і инших пристрастий, як проста жадоба зиску. Я був би за тим, аби панове судиї присяжні почули дещо з обставин, в яких жив пан Блек перед своєю смертию.

Сер Еверард відповів зі згірдною усьмішкою: Пан Блек був здоровий, був очвидячки в найлїпшім настрою і розмавляв зі знакомыми і приятелями.

Пан Томплен: Чи вам звістно — вии були его приятелем, чи не був він вмішаний в які неприємности в домашнім або в товарискім житю?

Сер Еверард: Его домашні відносини були — о скілько знаю — дуже добрі. Був від кількох лїт вдівцем, мав троє дїтий, до котрих був дуже привязаний і незамужну сестру, одну з наймилїйших дам в ґрафстві. Она вела єму дім.

Пан Томплен: То ще не виключає якоїсь тайної журби. Мушу тут порушити дуже прикру річ і хотів би я то зробити як найоглянднїйше. Чи то правда, сер Еверард, що пан Блек належав до найбільших поклонників леді Андінїян?

Сер Еверард: Коли леді Андінїян була ще панною Алїсиєю Ротней, мала богато поклонників. Менї здає ся, що пан Блек належав також до них.

Пан Томплен: Але він поборов свою любов, коли ви оженили ся з нею. Можу спитати, чи між вами а паном Блеком не прийшло коли до якого напруженя по вашім ожененю?

Сер Еверард: Пан Блек і я аж до дня его смерти були все приятелями. Я вам то вже сказав. Тїшило би мене, пане, колиб ви імени моєї небіжки жени не згадували більше в тім процесї. Оно в тім случаю не може мати нїякого значіня.

Тут вже вмішав ся предсїдатель трибуналу. Він був того погляду, що таке переслухане не веде до цїли і лиш зводить на блудну дорогу цїлу справу і тому треба его занехати.

Тепер відчитано зізнане Гемфрея Варґаса, а по тім відозвав ся прокуратор до слїдуючого сьвідка:

— Ви були одним з тих робітників, котрі найшли труна пана Блека. Оповіджте нам цїлком точно, як то тодї було?

Джон Дайк: Я і мій товариш Дефль ішли з роботи у фармера Тзайкроса в Остордж до дому. Ми трохи припізнились; була вже майже ніч, коли ми вийшли на остордженку дорогу. Сьвітив місяць — новик, не дуже ясно, але ми бачили трохи, що на дорозї лежало. Ми були помучені і ішли поволи, коли мій товариш побачив, що в рові щось лежить — і то саме в тім часї, коли я увидів помнятий капелюх на другій сторонї дороги під корчами блекмарденьского ліса. „Що то лежить тут в рові?“ — каже він наляканий. „Пес чи чоловік?“ І не надумуючись злазить в рів. Я за ним і витягаємо щось покрите болотом і травою; то був чоловік. Спершу гадали ми, що то якийсь пяний заспав над ровом і скотив ся в него; але коли ми его витягнули на дороду, побачили его червоний сурдут і чоботи з холявами, зараз здогадались ми, що то один з панів, котрі були на польованю, трохи дальше на стежцї найшли ми его бич. Ми здогадували ся, що він імовірно хотів перескочити конем через рів і мусїв упасти. На всякий спосіб був він мертвий. Мій товариш побіг отже назад до Остордж по поміч, а я сїв коло труна і пильнував. Не минуло й пів години і він вернув з полициянтом і ще з одним чоловіком з ліхтарнею і з віконницею для перенесеня труна. І ледве полициянт осьвітив ліхтарнию лице мерця, сейчас крикнув: „То пан Блек з Тенґлї Манор! Страшно — кінь его скинув і він убив ся на місци“ — бо спершу так виглядало. Ми підняли труна, поклали на віконницю і занесли до Тенґлї Манор, де нам за наш труд заплачено.

Прокуратор: Ваш товариш, як чую, помер?

Джон Дайк: Так, пане, помер бідолаха перед сїмома лїтами.

Прокуратор: Досить.

Слїдуючим сьвідком був др. Бреднель з Гайклерк, колись дуже цїнений лїкар. Він складав свої зізнаня у властивий собі, трохи високопарний спосіб і послугував ся многими учеными і технїчными словами, аби трибуналови доказати, що пан Блек умер в наслїдок ран в голові, завданих ему якимсь тупим знарядом, імовірно штахетою з плота або дручком. Ран було три, всї досить поважні, аби спричинити смерть. Др. Бреднель не сумнївав ся, що

свояку 50.000 корон. Коли ему дали о тім знати, то спокійний доси чоловік ніби аж з розуму зійшов; тішив ся як мала дитина. Ще того самого дня скликав він всіх своїх знакомих і приятелів в гостину до себе і такий зробив їм пир, що всї люди з цілого села могли в нїм брати участь. Підчас пира грала циганьска музика а вино лило ся струями. А вже найбільше із них пив сам господар і свою радість оказував тим, що стріляв з револьвера „на віват". Мимо остережень своїх приятелів, щоби перестав стріляти, бо то небезпезно, він таки стріляв і при тім обходив ся так неосторожно, що револьвер вкпалив а куля поцілила его в груди. Мурґу впав на землю і до кількох хвиль помер.

— **Злодій під білярдом.** Не мало страху зазнав шинкар С. Кравс. Війшовши рано около 5 год. до свого шинку при ул Шпатальній у Львові, спостеріг під білярдом якогось мужчину, котрий на его вид вискочив і станув в грізній поставі. Кравс здобув ся в першій хвили на відвагу і хотів крикнути на свого кельнера, котрий спав в сусїднїй комнаті. В сій хвили добув незнакомий ножа, приложив до грудий Кравса, грозачи, що коли крикне лише одно слово, убе его. Кравс поблїд і онїмів з перестраху, а тимчасом злодій вийшов як найспокійнійше на улицю і пропав. Злодій дістав ся до середини шинку через шибу, не вкрав однак нічого, бо здаєть ся, не причував, що шинкар так рано встає.

— **Вісти з Буковини.** Буковиньский сойм ухвалив на останній сесиї резолюцию: просити краеве правительство, щоби 700.000 К, вистарані яко субвенцию на банк краевий, ужити на основуване нових кас Райфайзена в краю. Отже ві второк сего тиждня зійшли ся предсідателі всіх трох національних ґруп Звязку райфайзеньских кас (між ними посол др. Смаль Стоцкий яко предсідатель рускої ґрупи тих кас) і ухвалили вручати краевому правительству пропамятне письмо в дусї ухвали сойму. — Інавґурация нового року шкільного в черновецкім університеті відбулась дня 26 с. м. В сім торжестві взяли участь заступники властий, много публики і представителі студентских товариств. — Краеве правительство повідомило маґістрат міста Чернівців, що оно годить ся на заведене в сім місті, почавши від 1 жовтня 1905 р., поліциї державної, тільно она там буде цивільною, а не військовою (якою она е у Львові). Рівнож згодило ся правительство на ухвалу Ради міскої, що місто буде доплачувати на удержане тої поліциї 60.000 К річно.

— **Вечерок друкарів.** Львівскі друкарі устроюють, як що року, так і в сих мясницях, вечерок з танцями дня 6 лютого в сали міскої Стрільници при ул. Курковій. Ті вечерки мають свою вироблену славу, бо вечерковий комітет докладає всяких старань, щоби забава удала ся як найлїпше і щоби публика могла бавити ся добре і весело. Балеві карнетяки, дійстні чічка артистичної штуки, ручно мальовані, будуть милою памяткою тої забави, що заповідає ся сьвітло і буде належати до одної з найгарнійших забав в сих мясницях. Хто задля недостачі адреси не одержав би на ту забаву запрошеня, нехай зголосить ся до вечеркового комітету: ул. Личаківска ч. 14 I. п. щодень від год. 8—9 вечером.

— **Важне для катехитів і народних учителів.** Дуже потрібний і хосенний при науці релїґії в народних школах е „Практичний провідник для катехитів," одобрений Митр. Ординарияτом і Радою шкільною краєвою. В трьох частях того провідника е виложений практично предмет релїґії для шістьох степенів науки а евентуально для чотирох кляс. Хто учить релїґії в народних школах або і приватно, повинен мати ту книжку. Набути можна в книгарни Шевченка і Ставропигійскій по ціні 4 К 80 с. за всї три части. Для народних учителів е знижена ціна на 3 К, але лиш у о. Евгения Гузара ул. Кампіяна 15, у Львові.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ціна збіжа** у Львові дня 29 січня: Ціна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 8·40 до 8·60; жито 6·70 до 6·85; овес 5·40 до 5·75; ячмінь пашний 5·20 до 5·40; ячмінь броварний 5·70 до 5·80; ріпак 9·50 до 9·75; льнянка —·— до —·—; горох до вареня 7·75 до 9·50; вика 5·50 до 6·—; бобик 5·50 до 6·—; гречка —·— до —·—; кукурудза нова 6·— до 6·25; хміль за 56 кільо 120·— до 140·—; конюшина червона 65·— до 78·—; конюшина біла 65·— до 80·—; конюшина шведска 50·— до 70·—; тимотка 22·— до 25·—.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 30 січня. W. Ztg. оголосила розпорядженe міністерства просьвіти і скарбу зміняюче розпорядженe міністерияльне з 16 липня 1898 в справі доходів душпастирів.

Будапешт 30 січня. Президия палати послів одержала знов два анонїмні листи з Будапешту і Осека, в котрих резервісти запасові покликані до служби відгрожують ся обструкціоністам.

Будапешт 30 січня. Партия лїберальна відбула вчера конференцию в справі внесеня посла Смяловского о вибране зі всіх партий комісиї для поправленя відносин. В дискусиї брав участь також і ґр. Тіша. Партия ухвалила однодушно відкинути внесене Смяловского.

Берлин 30 січня. Поручник Цільов доносить з Окагандиї, що нїмецкому війску не удало ся доси здобути того міста. Герери получили ся з Кафрами. В кількох борбах з ворохобниками згинуло по стороні нїмецкій 12 людий а кільканайцять есть ранених.

Льондон 30 січня. З Шанґаю доносять, що в Японії заносить ся на великий внутрішний переворот. Молоді політики стремлять до поваленя теперішного кабінету а маркіз Іто в тім їх підпирає.

Льондон 30 січня. Бюро Райтера доносить, що пос. японьский Гаґачі сказав, що ще до вчера 10 год. перед полуднем не мав потвердженя вісти, о скілько правдивою есть чутка, що вже наспіла відповідь Росиї.

Порт Артур 30 січня. На телеґрафічну вість з Токіо о приготовленях военних Японії роблять ся і тут приготовленя до висилки войска на загрожені точки.

За редакцию відповідає: Адам Краховецкий

убитий помер майже сейчас в наслідок одної або всіх трех ран; він вже був мертвий, коли упав в рів, або коли его там вкинено.

Пан Томплен спитав, чи такі рани не могли повстати в який инший спосіб; примірои коли би пан Блек хотів був перескочити рів і упав при тім з коня.

Др. Бреднель: Мушу рішучо заявити, що такі рани не можуть в нїякий спосіб бути наслідком случаю. Так само поясняю, що нїякий мисливець не міг би відважити ся на такий скок, о якім ви гадаете, коли їде до дому по цілоденнім польованю. Нїколи не важивсь би на него відважний їздець, бо тут іде о упадок з висоти пятьох стіп на тверду землю.

Пан Томплен: Ви сказали нам саме, що рани після вашої гадки походили від удару штахетою або дручком. Чи рана від штахети значно ріжнила-б ся від рани завданої дручком?

Др. Бреднель: Очивидно.

Пан Томплен: А іменно в чім була би та ріжниця?

Др. Бреднель: Рана від штахети була би більше розтята, а рана від дручка більше набита.

Пан Томплен: А чи та рана не була подібнійша до рани від штахети, пане доктор?

Др. Бреднель: Тоді видавалось менї, що так. А до того причинила ся обставина, що в однїм плоті може чверть милї від місця морду відкрито діру, що повстала очивидно з того, що хтось вирвав з него штахету.

Пан Томплен: Чи то місце лежало близше до Осторджж як місце морду?

Др Бреднель: Оно було близше гостинця до Гайклерк.

Оборонець добачив в зізнанях д-ра Бреднеля одну точку, що промовляла в користь обжалованого. Гемфрей Варґас сказав, що убив пана Блека своєю палицею. Згадка про вирвану з плота штахету уводила новий сумнїв в справу.

IX.

Винен.

Слїдуючим сьвідком був один чоловік, котрий знав Варґаса, коли той жив ще в Осторджж. Він утотожнив обжалованого з одним пільним робітником, що якийсь час робив у пана Блека і мешкав в домі в его посїлости. Сьвідок оповідав, що Варґас стягнув тому гнїв пана Блека на себе, що полював в лїсах Тенґлї Манор. За те викинув его з хати пан Блек на кілька днїв перед народженем наймолодшої дитини Варґаса. Жінка померла при злогах і Варґас приписував еї смерть невигоді і роздратованю, які потягнуло за собою нагле перепровадженe з теплого і вигідного мешканя до нужденної хати в околици Осторджж. Він відзивав ся о поведеню пана Блека дуже остро і виявлав велику мстивість. Зараз по смерти жінки вивандрував він з Осторджж. Свої малі дїти лишив на ласку громади. Жінка мала бути пильна і роботяща, за те Варґас був ледащо — вправдї не цїлком пияниця, однако часами за богато випивав і не любив працювати. Того сьвідка пан Томплен не питав більше.

Відтак слїдувало зізнане чоловіка, у котрого Варґас заставив в Блекфорді годинник і ланцушок пана Блека і котрий по такім часї розпізнав его поміж шістьома особами, не надумуючись нї хвильки назвати его по назвищи. Того сьвідка розпитував пан Томплен дуже совістно; завдавав собі богато труду, аби его виловити на якій противности в зізнанях і доказати неправдивість его зізнань; однако то не удалось ему.

(Дальше буде).

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом И. Недопада. (Телєфона число 527).